

Arrest

nr. 170 573 van 27 juni 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nepalese nationaliteit te zijn, op 12 september 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 30 mei 2012 waarbij een visum 'type D - gezinshereniging' wordt geweigerd.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 14 september 2012 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 3 november 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 december 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A.L. BROCORENS, die *loco* advocaat T. VAN DEN BOSSCHE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. BOUMAHDI, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster diende op 23 januari 2012 een tweede aanvraag in voor een visum 'type D - gezinshereniging' op het Belgische Consulaat-Generaal te New Delhi (India).

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de staatssecretaris) trof op 30 mei 2012 een beslissing waarbij het visum

'type D - gezinshereniging' werd geweigerd. Verzoekster werd hiervan op 13 augustus 2012 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

"Beslissing

Resultaat: Casa: Weigering schijnhuwelijk

Visumtype:

Duur in dagen:

Aantal binnenkomsten:

Commentaar: Op datum van 23/01/2012 werd er op basis van artikel 40ter van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wet van 08/07/2011, van kracht geworden op 22/09/2011, via de Belgische diplomatieke post in New Dehli een visumaanvraag gezinshereniging ingediend R.(...) M.(...), geboren op 11/12/1982, van Nepalese nationaliteit, om haar echtgenoot in België, V.(...) A.(...), geboren op 12/01/1982, van Belgische nationaliteit, te vervoegen;

Overwegende dat artikel 27 van het Wetboek van Internationaal Privaatrecht stelt dat een buitenlandse authentieke akte in België erkend wordt zonder dat een beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld krachtens deze wet toepasselijk recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21 IPR-codex;

Overwegende dat volgens artikel 46 van het Wetboek van Internationaal Privaatrecht de voorwaarden voor de geldigheid van het huwelijk voor elk van de echtgenoten bepaald worden door het recht van de staat waarvan hij bij de voltrekking van het huwelijk de nationaliteit heeft;

Overwegende dat voor Belgische onderdanen, artikel 146 bis van het Burgerlijk Wetboek bepaalt dat er geen huwelijk is wanneer, ondanks de gegeven formele toestemmingen tot het huwelijk, uit een geheel van omstandigheden blijkt dat de intentie van minstens één van de echtgenoten kennelijk niet is gericht op het totstandbrengen van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van gehuwde.

Overwegende dat mevrouw R.(...) M.(...) op 05/01/2011 reeds een aanvraag gezinshereniging indiende dewelke door onze diensten op 11/08/2011 geweigerd werd wegens schijnhuwelijk: Op 05/01/2011 werd via de Belgische diplomatieke post in New Dehli een visumaanvraag gezinshereniging ingediend op naam van R.(...) M.(...), geboren op 11/12/1982, van Nepalese nationaliteit, om haar echtgenoot in België, V.(...) A.(...), geboren op 12/01/1982, van Belgische nationaliteit, te vervoegen;

Overwegende dat artikel 27 van het Wetboek van Internationaal Privaatrecht stelt dat een buitenlandse authentieke akte in België erkend wordt zonder dat een beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld krachtens deze wet toepasselijk recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21 IPR-codex;

Overwegende dat volgens artikel 46 van het Wetboek van Internationaal Privaatrecht de voorwaarden voor de geldigheid van het huwelijk voor elk van de echtgenoten bepaald worden door het recht van de staat waarvan hij bij de voltrekking van het huwelijk de nationaliteit heeft;

Overwegende dat voor Belgische onderdanen, artikel 146 bis van het Burgerlijk Wetboek bepaalt dat er geen huwelijk is wanneer, ondanks de gegeven formele toestemmingen tot het huwelijk, uit een geheel van omstandigheden blijkt dat de intentie van minstens één van de echtgenoten kennelijk niet is gericht op het totstandbrengen van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van gehuwde.

Overwegende dat in het kader van de visumaanvraag en het administratieve dossier bij de Dienst Vreemdelingenzaken de volgende elementen gebleken zijn:

- Door de Belgische diplomatieke post werd op 13/04/2011 een interview afgenomen van mevrouw R.(...) M.(...). Uit dit interview zijn volgende elementen gebleken:

"Mevrouw R.(...) M.(...) verklaart nooit eerder gehuwd te zijn.

"Betrokkenen ontmoetten elkaar op 15 oktober 2009 wanneer de heer V.(...) A.(...) naar Nepal kwam. Betrokkenen ontmoetten elkaar in het huis van mevrouw R.(...) M.(...), aldus haar verklaring in het interview.

"Mevrouw R.(...) M.(...) verklaart dat haar oudere zus in België woont en bevriend is met de heer V.(...) A.(...).

"In het interview verklaart mevrouw R.(...) M.(...) dat betrokkenen hun foto naar elkaar verstuurd en dat toen het onderwerp tot huwen reeds ter sprake kwam.

"Betrokkenen werden aan elkaar voorgesteld door de zus van mevrouw R.(...) M.(...) die in België woonachtig is.

"Betrokkenen zouden via de chat met elkaar communiceren. Dit zou volgens mevrouw R.(...) M.(...) de eerste maal plaats gevonden hebben op 9 mei 2010. Nadien zouden betrokkenen gedurende 6 maanden via het internet contact gehouden hebben. Tevens zouden betrokkenen iedere week telefonische contacten gehad hebben.

"Mevrouw R.(...) M.(...) verklaart dat betrokkenen Nepalees en Engels met elkaar spraken.

"Mevrouw R.(...) M.(...) verklaart dat betrokkenen elkaar vaak ontmoet hebben voor het huwelijk.

"Betrokkenen zouden in hetzelfde huis hebben samengewoond samen met de ouders van mevrouw R.(...) M.(...).

"De heer V.(...) A.(...) stuurt mevrouw R.(...) M.(...) iedere maand +- 50000 Nepalese roepies (+-275C).

"Betrokkenen hebben geen gemeenschappelijke bankrekening.

"Er vond geen verloving plaats tussen betrokkenen.

"Op de vraag op welke datum het huwelijk van betrokkenen plaats vond, verklaarde mevrouw R.(...) M.(...) dat het huwelijk op 07/12/2009 plaatsvond. Mevrouw R.(...) M.(...) verklaarde tevens dat het rond deze datum is dat haar echtgenoot naar Nepal kwam. Tevens bevestigde mevrouw R.(...) M.(...) dat haar echtgenoot nooit voor het huwelijk naar Nepal gekomen is. Dit strookt met de eerder gegeven verklaring van mevrouw R.(...) M.(...) waarbij mevrouw R.(...) M.(...) verklaarde dat de heer V.(...) A.(...) op 15 oktober 2009 naar Nepal kwam. Tevens strookt deze verklaring eveneens met de eerder gegeven verklaring van mevrouw R.(...) M.(...) al zouden betrokkenen elkaar vaak ontmoet hebben voor het huwelijk. Het huwelijk tussen betrokkenen betrof slechts het civiel huwelijk. Het huwelijk werd niet volgens de lokale tradities gehouden.

"De naam van de getuige van de heer V.(...) A.(...) (een vriend) kan mevrouw R.(...) M.(...) niet vermelden. Nadien wijzigde mevrouw R.(...) M.(...) haar verklaring waarbij zij nu aangaf dat de getuige van de heer V.(...) A.(...) een persoon was die ze in het gemeentehuis tegenkwamen en dus geen vriend was. Betrokkenen zouden deze persoon een week voor hun huwelijk ontmoet hebben. Nadien wijzigde mevrouw R.(...) M.(...) nogmaals haar verklaring: ditmaal was er nog een vriend van de heer V.(...) A.(...) getuig: W.(...) S.(...). Gezien de verschillende gewijzigde verklaringen van betrokkene, kan duidelijke twijfels geuit worden aan de geloofwaardigheid van mevrouw R.(...) M.(...).

"Er waren geen familieleden van de heer V.(...) A.(...) aanwezig op het huwelijk. Mevrouw R.(...) M.(...) verklaarde dat de ouders van de heer V.(...) A.(...) geen vakantie namen voor het huwelijk van hun zoon.

"Op +-25C na ontvingen betrokkenen geen huwelijksgeschenken, aldus de verklaring van mevrouw R.(...) M.(...).

"Betrokkenen wisselden geen huwelijksringen uit.

"Mevrouw R.(...) M.(...) droeg geen huwelijksjurk, wel een blauwe broek en een groen T-shirt.

"Mevrouw R.(...) M.(...) verklaart op de vraag welke geschenken betrokkenen elkaar gaven dat zij van de heer V.(...) A.(...) een ring kreeg en zij eveneens een ring aan haar echtgenoot gaf.

Eerder verklaarde ze nog dat geen huwelijksringen uitgewisseld werden.

"2 dagen na het huwelijk tussen betrokkenen op 07/12/2009 vertrok de heer V.(...) A.(...) terug naar Nepal. Tevens verklaart mevrouw R.(...) M.(...) dat de heer V.(...) A.(...) aldus sinds 09/12/2009 niet meer naar Nepal gereisd is.

De Dienst Vreemdelingenzaken is op basis van de hogervermelde elementen van mening dat er in casu bezwaarlijk gesproken kan worden van een intentie om een duurzame

levensgemeenschap te stichten, dan wel van het afsluiten van een huwelijk met het oog op het verkrijgen van een verblijfsrechtelijk voordeel in hoofde van de vrouw.

De erkenning van dit huwelijk door de Dienst Vreemdelingenzaken zou bijgevolg leiden tot een resultaat dat kennelijk onverenigbaar is met de openbare orde. Het huwelijksinstituut maakt immers een wezenlijk bestanddeel uit van het Belgisch rechtsbestel en een miskenning van dat instituut kan een schending uitmaken van de Belgische internationale openbare orde (art. 21 Wetboek internationaal privaatrecht).

Betrokkene kan zich bijgevolg niet beroepen op de richtlijnen van art. 40ter van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wet van 25/04/2007, van kracht geworden op 1 juni 2008;

Het visum gezinshereniging wordt geweigerd.

Overwegende dat door de Belgische diplomatieke post te New Dehli op 04/04/2012 een nieuw interview van mevrouw R.(...) M.(...) afgenomen werd waaruit volgende informatie blijkt:

Sinds zijn vertrek op 07/12/2009 is de heer V.(...) A.(...) zijn echtgenote niet meer gaan bezoeken.

Mevrouw verklaarde dat de heer V.(...) A.(...) een broer heeft, maar kan de naam van deze persoon niet weergeven.

Mevrouw R.(...) M.(...) verklaarde voor het huwelijk van 16/10/2009 tot 07/12/2009 samengewoond te hebben met haar echtgenoot in haar huis te Nepal. Hier vinden we een tegenstrijdigheid terug met het interview dat werd afgenomen op 13/04/2011 van R.(...) M.(...) door de Belgische diplomatieke post: mevrouw R.(...) M.(...) wijzigde eerder al verscheidene malen haar verklaring hieromtrent: "Op de vraag op welke datum het huwelijk van betrokkenen plaats vond, verklaarde mevrouw R.(...) M.(...) dat het huwelijk op 07/12/2009 plaatsvond. Mevrouw R.(...) M.(...) verklaarde tevens dat het rond deze datum is dat haar echtgenoot naar Nepal kwam. Tevens bevestigde mevrouw R.(...) M.(...) dat haar echtgenoot nooit voor het huwelijk naar Nepal gekomen is.

Dit strookt met de eerder gegeven verklaring van mevrouw R.(...) M.(...) waarbij mevrouw R.(...) M.(...) verklaarde dat de heer V.(...) A.(...) op 15 oktober 2009 naar Nepal kwam.."

De heer V.(...) A.(...) stuurt zijn echtgenote iedere maand 500€ op.

Betrokkenen hebben geen gemeenschappelijke bankrekening.

Op de vraag of haar echtgenote aan haar familie werd voorgesteld antwoordde mevrouw R.(...) M.(...) niet.

Op de vraag wie de getuigen van het huwelijk waren, antwoordde mevrouw R.(...) M.(...) eveneens tegenstrijdig met de eerder verklaarde versie afgelegd aan de Belgische diplomatieke post te Manilla op 13/04/2011. In het huidige interview verklaarde mevrouw R.(...) M.(...) dat haar vriendin, de genaamde N.(...), haar getuige was en de getuige van de heer V.(...) A.(...) was de genaamde D.(...). Eerder verklaarde R.(...) M.(...) op 13/04/2011 het volgende: "De naam van de getuige van de heer V.(...) A.(...) (een vriend) kan mevrouw R.(...) M.(...) niet vermelden. Nadien wijzigde mevrouw R.(...) M.(...) haar verklaring waarbij zij nu aangaf dat de getuige van de heer V.(...) A.(...) een persoon was die ze in het gemeentehuis tegenkwamen en dus geen vriend was. Betrokkenen zouden deze persoon een week voor hun huwelijk ontmoet hebben. Nadien wijzigde mevrouw R.(...) M.(...) nogmaals haar verklaring: ditmaal was er nog een vriend van de heer V.(...) A.(...) getuige: W.(...) S.(...). Gezien de verschillende gewijzigde verklaringen van betrokkene, kan duidelijke twijfels geuit worden aan de geloofwaardigheid van mevrouw R.(...) M.(...)."

Op de vraag welke geschenken betrokkenen kregen naar aanleiding van hun huwelijk antwoorde mevrouw R.(...) M.(...) dat betrokkenen geen geschenken ontvingen. Nochtans verklaarde mevrouw R.(...) M.(...) in haar interview op 13/04/2011 dat zij +- 25€ ontvingen.

Bij de beschrijving van haar huwelijkskledij verklaarde mevrouw R.(...) M.(...) dat zij een rode broek en een zwart T-shirt droeg. Eerder verklaarde mevrouw R.(...) M.(...) in haar interview op 13/04/2011 dat zij een blauw broek en een groen T-shirt droeg.

Mevrouw R.(...) M.(...) antwoordde huidig op de vraag welke geschenken betrokkenen elkaar gaven, dat betrokkenen geen geschenken aan elkaar gaven. Echter antwoordde mevrouw R.(...) M.(...) het volgende in haar interview op 13/04/2011: "Mevrouw R.(...) M.(...) verklaart op de vraag welke geschenken betrokkenen elkaar gaven dat zij van de heer V.(...) A.(...) een ring kreeg en zij eveneens een ring aan haar echtgenoot gaf."

Mevrouw R.(...) M.(...) gaf in het huidig interview aan dat haar echtgenoot op 11/12/2009

terug naar België reisde, daar waar mevrouw R.(...) M.(...) op 13/04/2011 verklaarde dat haar echtgenoot 2 dagen na hun huwelijk op 07/12/2009 terug naar België reisde.

Overwegende dat de huidige visumaanvraag aldus de tweede aanvraag tot gezinshereniging is. Echter bevat deze aanvraag geen nieuwe doorslaggevende elementen ten aanzien van de voorgaande aanvraag: immers uit het visumdossier blijkt dat de man geen bezoek bracht aan zijn echtgenote in Nepal en dit sinds 07/12/2009. Uit dit gegeven blijkt dat er geen afdoende indicatie is tot het aangaan van een duurzame levensgemeenschap. Het dossier bevat bovendien geen andere bewijzen van hun relatie noch enige indicatie dat hun relatie sinds de voorgaande aanvraag tot gezinshereniging zou gegroeid zijn.

Het visumdossier bevat dan ook geen enkel nieuw element dat de voorgaande beslissing tot weigering zou kunnen ontkrachten en laat dan ook niet toe om de voorgaande beslissing te doen herzien.

De Dienst Vreemdelingenzaken is op basis van de hogervermelde elementen van mening dat er in casu bezwaarlijk gesproken kan worden van een intentie om een duurzame levensgemeenschap te stichten, dan wel van het afsluiten van een huwelijk met het oog op het verkrijgen van een verblijfsrechtelijk voordeel in hoofde van de vrouw.

De erkenning van dit huwelijk door de Dienst Vreemdelingenzaken zou bijgevolg leiden tot een resultaat dat kennelijk onverenigbaar is met de openbare orde. Het huwelijksinstituut maakt immers een wezenlijk bestanddeel uit van het Belgisch rechtsbestel en een miskennen van dat instituut kan een schending uitmaken van de Belgische internationale openbare orde (art. 21 Wetboek internationaal privaatrecht).

Overwegende dat de heer V.(...) A.(...) geen geregistreerd huurcontract voorgelegd heeft;

Betrokkene kan zich bijgevolg niet beroepen op de richtlijnen van art. 40ter van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wet van 08/07/2011, van kracht geworden op 22/09/2011;

Het visum gezinshereniging wordt geweigerd.

(...)

Motivatie

Wettelijke referenties: Art. 40 ter

Beperkingen:

-Betrokken(e) kan zich niet beroepen op de richtlijnen van art. 40ter van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; gewijzigd door de wet van 08/07/2011. De Belgische onderdaan legt geen bewijs voor dat hij/zij beschikt over behoorlijke huisvesting die toelaat het familielid of de familieleden, die gevraagd heeft of hebben om zich bij hem te komen voegen, te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden die gesteld worden aan een onroerend goed dat wordt verhuurd als hoofdverblijfplaats zoals bepaald in het artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2 van het Burgerlijk Wetboek.

-Aangezien aan één van de voorwaarden voorzien in hogervermeld artikel niet voldaan werd, wordt de visumaanvraag geweigerd. De andere voorwaarden werden echter niet nagekeken.

-Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe visumaanvraag de andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht.

(...)”

2. Over de rechtspleging

Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) doet de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) uitspraak op basis van de synthesememorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In het eerste en enig middel van haar synthesememorie voert verzoekster de schending aan van artikel 146bis van het Burgerlijk Wetboek, van de motiveringsplicht en van het redelijkheidsbeginsel. Verzoekster stelt daarbij als volgt:

"(...)

In casu betreft de bestreden beslissing een visumweigering tot gezinshereniging.

Overeenkomstig het artikel 39/2, §2 van de Vreemdelingenwet kan tegen een weigeringsbeslissing visum gezinshereniging een beroep worden ingesteld bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bijgevolg wel degelijk bevoegd.

Het feit dat de verwerende partij in haar redenering opwerpt dat zij meent dat het om een schijnhuwelijk gaat en zich beroept op artikel 146bis Burgerlijk wetboek houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zou zijn.

Artikel 146bis Burgerlijk wetboek stelt:

"Er is geen huwelijk wanneer, ondanks de gegeven formele toestemmingen tót het huwelijk, uit een geheel van omstandigheden blijkt dat de intentie van minstens één van de echtgenoten kennelijk niet is gericht op het tot stand brengen van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van gehuwde."

Nu verweerder in zijn beslissing verwijst naar artikel 146bis van het Burgerlijk Wetboek, heeft verzoekster het recht om in het verzoekschrift hoger beroep te duiden dat artikel 146bis B.W. verkeerd werd toegepast en dat het huwelijk niet enkel is aangegaan met het oog op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel, maar verzoekster en haar echtgenoot effectief een duurzame gemeenschap willen starten.

Verzoekster wenst kort te synthetiseren dat de toepassing van artikel 146 bis B.W. wordt toegelicht in de Ministeriële omzendbrief, dd. 17/12/1999.

Uit deze omzendbrief kan worden weerhouden dat moet vermeden worden dat elk gemend huwelijk prima facie als verdacht wordt bestempeld.

De principiële huwelijksvrijheid vereist dat er op dat vlak inderdaad enige omzichtigheid aan de dag dient gelegd te worden.

Enkel wanneer het huwelijk alleen gericht is op het bekomen van een verblijfsgerechtelijk voordeel, kan het karakter van een schijnhuwelijk worden toegeschreven.

Dit is absoluut niet het geval.

In voormelde omzendbrief worden de duidelijke indicaties opgesomd waarop men zich kan beroepen om het schijnkarakter van het huwelijk te reveleren.

Partijen verstaan elkaar niet, hebben een tolk nodig - NIET HET GEVAL ;

Partijen hebben elkaar voor de huwelijksluiting nooit eerder ontmoet - kenden elkaar reeds een jaar Eén van de partijen woont duurzaam samen met iemand anders - NIET HET GEVAL ;

Partijen kennen elkaars naam of nationaliteit niet - NIET HET GEVAL;

Een van de aanstaande echtgenoten weet niet waar de ander werkt - NIET HET GEVAL;

Verklaringen omtrent de omstandigheden van de ontmoeting lopen manifest uiteen - NIET HET GEVAL ;

*Een som geld wordt beloofd bij het aangaan van het huwelijk - NIET HET GEVAL ;
Het uitoefenen van prostitutie door één van beiden - NIET HET GEVAL ;
Het optreden van een tussenpersoon -NIET HET GEVAL;
Een groot leeftijdsverschil tussen de partners - NIET HET GEVAL.*

Er is zelfs totaal geen sprake van enige aanwezigheid van de indicaties.

De Omzendbrief houdt een duidelijke precisering in van het artikel 146 bis B.W., toch heeft de Dienst Vreemdelingenzaken artikel 146 bis B.W. een andere en eigen invulling gegeven.

De bestreden beslissing is ook niet gebaseerd op alle juiste feitelijke gegevens

Verzoekster ging wel degelijk het huwelijk aan met het oog op het starten van een duurzame gemeenschap.

Deze duurzame gemeenschap is reeds gestart, nu verzoekster reeds meer dan 5 jaar getrouwd is met haar echtgenoot.

Verzoekster en haar echtgenoot staan constant in contact, verzoekster haar echtgenoot tracht naar zijn financieel kunnen zijn vrouw te onderhouden en haar te bezoeken.

Al deze elementen wijzen op het uitbouwen van een effectieve en duurzame levensgemeenschap.

De bestreden beslissing is kennelijk onredelijk.

Samenvattend. De bestreden beslissing schendt de materiële motiveringsplicht, schendt het redelijkheidsbeginsel en schendt artikel 146bis B.W.

De verzoekster verzoekt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen daarom om de beslissing van weigering visumaanvraag gezinshereniging genomen door de Dienst Vreemdelingenzaken, dd. 03/05/2012, ter kennis gebracht aan de verzoekster op datum van 13/08/2012, te vernietigen.

(...)”

3.2. De Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (cf. RvS 17 juni 2013, nr. 223.931).

3.3. Bij het beoordelen van de motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidscontrole of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

3.4. In de bestreden beslissing wordt verwezen naar artikel 40ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), waarin het volgende wordt bepaald:

“De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft :

- de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;

(...)”

De in artikel 40bis, §2, eerste lid, 1°, van de vreemdelingenwet bedoelde familieleden zijn:

“§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :

*1° de echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap werd gesloten dat beschouwd wordt als zijnde gelijkwaardig met het huwelijk in België, die hem begeleidt of zich bij hem voegt;
(...)”*

3.5. In de bestreden beslissing wordt echter gesteld dat verzoekster zich niet kan beroepen op artikel 40ter van de vreemdelingenwet omdat haar huwelijk op basis van het negatief advies van de Procureur des Konings niet wordt erkend: *“De erkenning van dit huwelijk door de Dienst Vreemdelingenzaken zou bijgevolg leiden tot een resultaat dat kennelijk onverenigbaar is met de openbare orde. Het huwelijksinstituut maakt immers een wezenlijk bestanddeel uit van het Belgisch rechtsbestel en een miskenning van dat instituut kan een schending uitmaken van de Belgische internationale openbare orde (art. 21 Wetboek internationaal privaatrecht).
(...)”*

Betrokkene kan zich bijgevolg niet beroepen op de richtlijnen van art. 40ter van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wet van 08/07/2011, van kracht geworden op 22/09/2011; Het visum gezinshereniging wordt geweigerd.” Verzoekster kan onmogelijk dienstig voorhouden dat de beslissing niet gemotiveerd zou zijn of kennelijk onredelijk zou zijn.

3.6. In zoverre verzoekster met haar middel de beslissing viseert waarbij wordt geweigerd om het buitenlandse huwelijk te erkennen, die gestoeld is op het negatieve advies van de Procureur des Konings, dringt zich de vaststelling op dat de Raad op grond van artikel 144 van de Grondwet niet over de vereiste rechtsmacht beschikt om zich hierover uit te spreken. Het onderzoek zou er immers toe leiden dat de Raad een standpunt dient in te nemen over het bestaan of de draagwijdte van een subjectief burgerlijk recht (J. SALMON, Le Conseil d'Etat, Brussel, Bruylant, 1994, 249 en 387). Artikel 27, § 1, vierde lid, van het Wetboek van Internationaal Privaatrecht (hierna: het WIPR) bepaalt overigens uitdrukkelijk dat *“ingeval de overheid weigert de geldigheid van de akte te erkennen, (...) beroep (kan) worden ingesteld bij de rechtbank van eerste aanleg”*. Het komt de Raad derhalve geenszins toe om zich uit te spreken over de wettigheid van het materieel motief van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris dat het huwelijk van verzoekster in België niet wordt erkend (RvS 25 februari 2009, nr. 190.806; RvS 28 mei 2009, nr. 193.626). In de mate dat het middel kritiek bevat op het advies van de Procureur des Konings is het niet ontvankelijk wegens gebrek aan rechtsmacht van de Raad (cf. RvS 21 december 2011, nr. 216.971; RvS 3 oktober 2011, nr. 215.497).

3.7. Het enig middel uit de synthesesamenvatting is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig juni tweeduizend zestien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN